

Evangelí del diumenge V de Pasqua: un manament nou

Evangelí i comentari del diumenge V de Pasqua. “Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat”. Jesús es presenta com a model i font de l’amor que ens cal tenir envers els altres. Un amor sense límits, universal, capaç de transformar en ocasions d’estimar fins i tot el dolor i les circumstàncies negatives. Estimar així és el signe distintiu dels deixebles de Jesús.

Evangelí (Jn 13, 31-33a. 34-35)

Quan Judes va ser fora del cenacle,
Jesús digué:

—Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en ell. Si Déu és glorificat en ell, també Déu mateix el glorificarà, i el glorificarà ben aviat. Fills meus, encara estic amb vosaltres, si bé per poc temps. (...) Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres. Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres.

Comentari

Jesús parla al cenacle amb els deixebles durant l'Última Cena. Acaba de marxar Judes Iscariot. El

Mestre els anuncia que en aquell moment comença el seu triomf i, alhora, la glorificació del Pare: “Ara el Fill de l’home és glorificat, i Déu és glorificat en ell”. No diu que seria glorificat després de la seva passió, per mitjà de la resurrecció, sinó que afirma que la seva glorificació començarà precisament amb la passió. Glòria i creu són inseparables.

A continuació, s'hi dirigeix d'una manera desacostumada: “Fills meus, encara estic amb vosaltres, si bé per poc temps”. És l'única vegada a l'Evangeli que els anomena “fills”, tractant-los com un pare als menuts. Pot anomenar-los així amb veritat, ja que –com havia dit Jesús mateix– “Jo i el Pare som u” (*Jn* 10, 30), i “el Pare està en mi i jo en el Pare” (*Jn* 10, 38). Sant Bonaventura explica teològicament aquesta realitat afirmant que “entre les Persones divines regna una suma i perfecta

circumincessio”, en tant que “un és a l'altre i viceversa”, cosa que en sentit propi i perfecte només succeeix en Déu, ja que només entre les tres Persones de la Santíssima Trinitat “es dona la més alta unitat amb distinció, de manera que és possible fer aquesta distinció sense barreja i aquesta unitat sense separació”[1].

Alhora, sembla suggerir-los que, de manera anàloga a com que succeeix en Ell, també entre els deixebles cal que hi hagi una participació misteriosa en aquestes relacions entre les Persones divines, en virtut de la qual han de tenir sentiments de paternitat envers els germans. Si Jesucrist, que és “el primer d’una multitud de germans” (*Rm* 8, 29) els anomena “fills”, també ells han de tenir envers els germans un cor de pare.

Sant Josepmaria, seguint aquest ensenyament de Jesús, proposava,

amb gran sentit pràctic: “Seguint l'exemple del Senyor, compreneu els vostres germans amb un cor molt gran, que no s'espanti de res, i estimeu-los de debò (...). Com que sou molt humans, sabreu passar per sobre de petits defectes i veure sempre, amb comprensió maternal, el costat bo de les coses. D'una manera gràfica i bromejant, us he fet notar la impressió diferent que es té d'un mateix fenomen, segons s'observi amb afecte o sense. I us deia —i perdoneu-me, perquè és molt gràfic— que, del nen que camina amb el dit al nas, comenten les visites: com n'és de brut!; mentre la seva mare diu: serà investigador! (...) Mireu els vostres germans amb amor i arribareu a la conclusió —plena de caritat— que tots som investigadors!”[2].

En aquell moment d'intimitat tan especial, Jesús afegeix: “Us dono un manament nou: que us estimeu els

uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres”. A l'Antic Testament ja s'havia formulat el precepte d'estimar. Ara, però, s'hi afegeix quelcom de nou: Jesús es presenta com a model i font d'aquest amor. És un amor sense límits, universal, capaç de transformar en ocasions d'estimar fins i tot el dolor i les circumstàncies negatives. Estimar així és el signe distintiu dels deixebles. Quant camí encara ens cal recórrer per viure com Jesús ens ensenya!

“Hem de demanar al Senyor – recorda el Papa Francesc– que ens faci comprendre bé aquesta llei de l'amor. Com n'és de bonic estimar-nos els uns als altres com a germans autèntics. Que bonic que és! Avui fem una cosa: potser tots tenim simpaties i no simpaties; potser molts de nosaltres estem una mica enutjats amb algú; aleshores diguem al

Senyor: Senyor, jo estic enutjat amb aquest o amb aquesta; et demano per ell o per ella. Preguar per aquells amb qui estem enutjats és un bon pas en aquesta llei de l'amor. Ho fem? Fem-ho avui!"[3].

[1] Sant Bonaventura, *Sent. I*, d.19, p. 1, q.4.

[2] Sant Josepmaria, *Carta*, 29-IX-1957, n. 35. Citat a Ernst Burkhardt i Javier López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San Josemaría: estudio de teología espiritual*, vol. 2, Madrid, Rialp, 2011, pp. 331-332.

[3] Papa Francesc, *Audiència general*, dimecres 12 de juny del 2013.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-diumenge-v-de-pasqua-un-manament-nou/> (20/04/2025)